

Man en vrouw, dan toch nog

Sinds 1999 is het aantal zestigplussers dat in het huwelijk treedt meer dan verdubbeld

- In 2014 trouwden 2.961 zestigplussers
- Financiële zekerheid is wellicht het meest voorkomende motief
- Kustgemeenten tellen meest oudere trouwers

Jozefien VAN HUFFEL

„De juwelier dacht dat we iets voor onze kleinkinderen kwamen halen. Trouwringen, dat had hij niet verwacht”, lacht Free Van Peel (73). Op 16 december 2015 huwde ze haar nieuwe partner. „Nu ja, nieuw. Hij was mijn eerste lief, toen ik zeventien was”, vertelt ze. „Beiden waren we meer dan vijftig jaar gelukkig getrouwd, maar als weduwe en weduwnaar vonden we elkaar terug. We weten dat de tijd niet stilstaat, dus we konden beter geen tien jaar wachten.”

Cijfers over de Belgische huwelijken in 2015 zijn er nog niet, maar als de jarenlange trend zich doorzet, waren de zestigplussers die net als Van Peel en haar partner een huwelijk afsloten met meer dan drieduizend. Waren er in 1999 nog 1.286 huwende senioren, in 2014 waren dat er al 2.961. Een stijging met 130 procent, terwijl het totale aantal huwelijken in dezelfde periode met tien procent daalde. In 2014 was net geen een op de 25 trouwers ouder dan zestig, tegenover een op de 66 in 1999. De grootste stijging vinden we bij de zestigers.

„Ik hoor vaak dat mensen het allereerst doen voor de zekerheid op financieel vlak. ‘Onze notaris zegt dat we ons veilig moeten stellen’”, zegt Claudine De Waele (Open VLD), schepen van

bevolking in Lokeren. „Soms is een van beide partners ziek”, vult haar Essense collega Brigitte Quick (CD&V) aan. „Als hij of zij er niet meer is, kan de ander zeker in het huis blijven wonen.”

„Meestal gaat de zakelijke kant wel degelijk gepaard met romantiek”, weet Martine Lesaffre (Open VLD), schepen in Oostende, te vertellen. „Eén schrijvend verhaal zal ik echter wellicht nooit vergeten. Een koppel was 47 jaar samen en nooit getrouwd. Vanwege haar gezondheid verhuisden ze nu naar een rusthuis, maar ze mochten slechts een kamer delen als ze getrouwd waren. Dat vond ik erg.”

„Ik denk dat de meeste koppels elkaar echter op latere leeftijd leerden kennen, al dan niet als weduwe of weduwnaar”, zegt Brigitte Quick. „Soms lijken kinderen en kleinkinderen ook gelukkig dat de ouders opnieuw warmte en gezelligheid vonden.”

„Bij zestigers zwijg ik als schepen over het trouwboekje, maar de liefde is bij jong en oud gelijk”

Free Van Peel en haar partner wilden elkaar ook veiligheid en zekerheid geven. „Dat kan je ook bij de notaris regelen, maar wij vonden het ook vreemd om op onze leeftijd nog te praten over ‘mijn vriend’ of ‘vriendin’”, zegt ze. „We kozen opnieuw voor de geborgenheid die we gewend waren. Dat klinkt misschien ouderwets, maar dat zijn we niet.”

Van de mannelijke zestigplussers trouwt drie op de vier met een partner die jonger is dan zestig. Bij de vrouwen is dat on-

geveer één op de drie. „Onlangs huwde ik nog een man van 97 en een vrouw van 47. Dat was een prachtig, fris koppel”, zegt Martine Lesaffre.

De schepenen ervaren dat rijpere trouwers het meestal eenvoudig houden. Doorgaans wel ringen, nu en dan een crème-keurige jurk, vaak gewoon feestelijke kledij. „Vorig jaar huwde ik de dag vóór Kerstmis een koppel, heel rustig. Het kerstfeest met de familie diende dan ook als trouwfeest. Die mensen zagen het praktisch”, zegt Quick. „Al was hier ook al eens een seniorenhuwelijk met witte jurk en carnavalsmuziek. Wat mijn woordje betreft, bij ouderen begin ik niet over het trouwboekje, maar voorts is de liefde hetzelfde voor jong en oud.” „Bij ons was het intiem, sfeervol en gezellig, alles wat je maar kan wensen”, zegt Free Van Peel. „Zijn en mijn kinderen ontmoetten elkaar pas op onze trouwdag, maar van spanningen was geen sprake.”

Over zestigplussers die ook voor de Kerk trouwen, hoor je weinig. „Hier gebeurde het bij mijn weten een keer, met een woorddienst, intussen vier jaar geleden”, klinkt het bij de deken van Blankenberge.

Overigens lijken de kustgemeenten nog iets meer trouwers ouder dan zestig te tellen dan andere gemeenten, zelfs als je er rekening mee houdt dat de vergrijzing daar groter is. In Koksijde ging het in 2015 om veertien van 62 huwelijken (22 procent), in onder meer Nieuwpoort, De Haan en Blankenberge lag het aantal tussen de tien en de vijftien procent.

Reageren op dit artikel? Dat kan op lezersbrieven@kerknet.be

Zestigplussers trouwen meestal in intieme kring, zonder groot feest. © Image Select

STANDPUNT

Luk VANMAERCKE

Win-winsituatie

„Van de 35.000 mensen die in 2015 asiel aanvroegen in België, gaf 23 procent bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan student te zijn, elf procent universiteitsstudent. Dat leest u deze week in ons Dossier. De meeste van die studenten komen uit Irak of Syrië. Het zijn vaststellingen die een mens aan het denken zetten. Meer nog, die denkoefening kan een heilzaam effect hebben op ons blikveld in de vluchtelingenkwes- tie.

We konden de voorbije maanden grofweg twee houdingen ten aanzien van de vluchtelingen ontwaren: een afwijzende en een barmhartige. Sommigen zien in de vluchtelingen een bedreiging die ze liefst zo ver mogelijk van eigen huis en eigen land houden. Anderen zien hen als slachtoffers die we zo goed mogelijk moeten opvangen en verzorgen. De Kerk koos uitdrukkelijk voor die tweede houding, daarin gesteund door heel wat organisaties en vrijwilligers. Dat is een zeer christelijke keuze, maar misschien moeten we die onzelfzuchtige houding aanvullen met een stevige scheut welbegrepen eigenbelang. Want als er onder de vluchtelingen zoveel geschoolden zitten, waarom zouden we dat niet als een aanwinst voor onze samenleving zien?

Onze arbeidsmarkt smeekt om goed geschoolde krachten

In ons land is de doorstroming naar het hoger onderwijs van jongeren met een migratie-achtergrond bedroevend laag. Terwijl het voor jonge mensen met Belgische wortels heel gewoon is om na het middelbaar onderwijs naar een hogeschool of universiteit te trekken, is dat voor kinderen of kleinkinderen van migranten niet het geval. Dat is een schrijnende situatie die al veel te lang aansleept.

Over de oorzaken van dat probleem bestaan vele theorieën, maar daar gaan we nu niet dieper op in. We focussen hier op jonge vluchtelingen die recentelijk uit het Midden-Oosten kwamen, want daar blijkt dus wel een significante groep te zitten die een diploma hoger onderwijs op zak heeft of op weg was om er een te behalen. Het plotse en dramatische vertrek uit hun vaderland stelt die jonge mensen voor grote problemen. Vaak worden hun diploma's hier niet erkend of is het onduidelijk hoe ze hier kunnen voortstuderen.

Enkele diploma's zijn moeilijk inzetbaar in een ander land, omdat die verschillen te groot zijn. Wie bijvoorbeeld rechten studeerde in Irak, kent wellicht weinig van ons Belgische rechtsregels. Voor veel andere diploma's zijn de verschillen echter bescheiden of onbestaande. Wie alles afweet van een waterstofatoom, een menselijke nier, de lineaire algebra of het oeuvre van James Joyce, zou daarmee in principe overal moeten terechtkunnen.

Onze rondvraag bij vier Vlaamse universiteiten leert dat er her en der nobele initiatieven zijn om die mensen te helpen, maar dat er nog niet echt een gestructureerde en systematische aanpak bestaat om het probleem ten gronde aan te pakken. Begaafde en opgeleide vluchtelingen moeten nog al te vaak zelf hun weg zoeken in een wereld die ze niet kennen. Taalbarrières worden niet systematisch gesloopt en taallessen zijn duur.

Veel vluchtelingen zijn beklagenswaardig, maar we mogen hen vooral niet in die toestand vastspijkeren. **KERK & leven** roept daarom de hogescholen, universiteiten en beleidsverantwoordelijken op de koppen bij elkaar te steken en afdoende oplossingen uit te werken. Gevluchte studenten moeten hier hun studies kunnen voortzetten, hoogopgeleide vluchtelingen moeten hun diploma hier zoveel mogelijk kunnen benutten op de arbeidsmarkt.

Dat is een echte win-winsituatie. De vluchtelingen worden er zelf beter van, want zij krijgen beduidend betere toekomstkansen. Ons land wordt er echter ook beter van, want onze arbeidsmarkt smeekt om goed geschoolde krachten. Hulp bieden aan mensen in nood gaat hier dus wonderwel hand in hand met onze eigen belangen. Dit dossier kan een belangrijke sleutel zijn om het al te negatieve beeld van vluchtelingen om te buigen en aan onze bevolking duidelijk te maken dat er in elke crisis ook kansen schuilgaan. ”

Reageren op dit artikel? Dat kan op lezersbrieven@kerknet.be